

SLAVNÍ FANDÍ BANÍKU

OSOBNOSTI S NÁMI

MODRO-BÍLÉ BARVY BANÍKU PŘITAHOVYLY NAPŘÍČ VŠEMI EPOCHAMI TAKÉ VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI Z RŮZNÝCH OBLASTÍ SPOLEČENSKÉHO ŽIVOTA. MEZI LIDMI, KTEŘÍ KLUB PODPOROVALI A PODPORUJÍ, JSOU ZÁSTUPCI PRAKTICKY VŠECH OBORŮ. A ZAČALO TO UŽ VELMI, VELMI DÁVNO. TŘEBA MEZI UMĚLCI MĚL NÁŠ KLUB VŽDYCKY SPOUSTU FANOUŠKŮ...

MISTR BRÁZDA SPĚCHAL NA FOTBAL

Nejen že kumštýři na fotbal chodili, ale vzhledem k tomu, že také fotbaloví fanoušci navštěvovali divadla, bylo běžné během představení informovat hlediště, jak zrovna Baník hraje. Nebylo nic divného, když třeba některý z komiků do svého výstupu na jevišti propašoval čerstvý výsledek, který právě uslyšel v rozhlasových zprávách. Nejdříve se to vžilo u světových šampionátů v hokeji, pak také u ligového fotbalu.

Svět umění a fotbalu se pěkně propojil při postupu Slezské do ligy, když v konkurenci Baťova a Vítkovic náš klub vyhrál divizní soutěž ročníku 1942/1943. Bylo to tehdy hodně slávy, novou hymnu Slezské složil výborný ostravský muzikant a dirigent Vladimír Brázda a na gramofonovou desku ji nazpíval Rudolf Asmus, později slavný operní pěvec, jenž působil v berlínské Komické opeře. V době války byl postup Slezské do ligy zvláště svátečním okamžikem, lidé se radovali a návštěvy na Staré střelnici byly ohromné. Dirigent Vladimír Brázda vzpomínal, jaké pocity prožíval, když jako mladík složil slezskoostravskou hymnu a těšil se, že uslyší její provedení přímo na fotbale. Ovšem právě v den ligové premiéry musel dirigovat představení operety *Děvčátka z kolonie*.

„Poradil jsem se před představením s inspi-
cientem Štverákem, to byl také velký fotbalový
fanda. Dělal, co mohl, vím, že jsem tehdy dirigoval
v takovém tempu, že mým směrem sboristé i baletky
hrozili. Zkrátily se přestávky, představení trvalo

Zpěvák Milan Chladil byl sice fanouškem pražské Slavie, zde na snímku ale pózuje s Milanem Sirým, skvělým fotbalistou Baníku. Fotka je z doby, kdy Sirý pracoval ve fotbalovém VOKD Poruba.

Vladimír Brázda byl dlouhá léta opravdovou hvězdou ostravské operety a umění vůbec. K Baníku měl blízko, složil jeho hymnu. Snímek pochází z akce, kterou s kolegy z divadla připravil přímo na Bazalech.

Populární herec a komik Josef Kobr miloval fotbal a za fotbalisty rád zašel. Jako třeba sem, na baníkovské soustředění do Kunčic pod Ondřejníkem, kde jim vyplnil svým vystoupením večer. Na snímku s trenérem Tomášem Pospíchálem.

rekordně krátkou dobu a pamatuji si jako dnes, jak jsem si to rázoval po dřevěné látce, která vedla nad Ostravicí. A vtom slyším Asmusův hlas z gramofonové desky, jak zpívá návštěvníkům,“ popisoval situaci Vladimír Brázda, legenda ostravské operety a také televizní zábavy.

Z fotbalových nadšenců – podle vzpomínek dalších ostravských hereckých legend Josefa Kobra a Vladimíra Brázdy – nejvíc podporovali Baník Franta Paul, Franta Bydžovský, Áda Minský, později Karel Šíp, Karel Lupínek, Pavel Nebeda, Zdeněk Růžička, Jan Vyorálek a další. Z kumštýřů pak především malíř Vladimír Kristin. A později pak Karel Haruda.

KAREL ŠÍP MILOVAL STŘELCE WIECKA

Ze své lásky k Baníku se hezky vyznal Karel Šíp, dodnes velký fotbalový fanda, který ve své televizní *Všechnopárty* baví diváky spoustu let. Jeho tatínek působil v ostravském divadle a s hvězdami tehdejšího Baníku se kamarádil. „Tatínek dobře znal třeba Mirka Wiecka, legendárního kanonýra, který byl obzvláště na domácí půdě postrachem soupeřů. Jednou jsme přišli s tátou na fotbal, já byl ještě malý kluk, pan Wiecek mi řekl, ať nechodím na tribunu, ale ať si jdu klidně stoupnout za branku. Líbilo se mi to. Baník hrál s Trnavou, za kterou chytal

reprezentační gólman Imrich Stacho. Pamatuju si, jak Stacho skoro pořád na obránce před sebou volal, ať drží Wiecka. ‚Držte Wieceka!‘ pořád křičel. Ten mu dal dva góly a bylo,“ popisoval zážitek Karel Šíp. Později se odstěhoval i s rodiči do Prahy, chodil si sám zahrát fotbal za jedenáctku herců a zpěváků Amfora. Ale na mládí v Ostravě a na Baník stále vzpomíná. V dokumentu České televize *Baník!!!* si Šíp vzpomněl, jak mu tatínek vyprávěl o svém setkání se slavným Tomášem Pospíchálem. „Byli kamarádi. Seděli spolu v hotelu Imperial, tehdy Ostrava, Pospíchal si dával panáky a byl nešťastný. Byl už v nominaci na mistrovství světa v Chile, ale obával se, že se na hřiště moc nedostane. Tátovi prý pořád opakoval, že trenér Vytlačil dá určitě přednost Jozefu Štibrányimu a že si moc nezahraje,“ vzpomínal Karel Šíp. Nakonec se ukázalo, jak se pletl. Byl na hřišti ve slavném finále (jediný hráč Baníku, jemuž se to povedlo) a byl to on, kdo Josefu Masopustovi nahrál na náš jediný gól. S mírnou nadsázkou to byl právě on, kdo stál u zrodu slavného fotbalového pojmu „česká ulička“.

Blízko k hornickému klubu měl také spisovatel Ota Filip. Jeho tatínek, kavárník, byl funkcionářem SK Slezská. Ota Filip napsal jeden z nejkrásnějších příběhů z prostředí fotbalu a Ostravska – *Nanebevstoupení Lojzka Lapáčka ze Slezské Ostravy*.

JAREK MÁ JASNO: BANÍK JE NEJLEPŠÍ

Jedním z nejpoblárnějších fanoušků Baníku posledních desetiletí je Jarek Nohavica. Na Bazaly ho brával původně tatínek, v polovině šedesátých let jezdili na Slezskou z Poruby, kde bydleli. Jarek s Baníkem prožil dobré i zlé. A Baník našel místo i v jeho písničkách. Z krátké skladby o Bazalech je cítit láska k magickému místu. V písničce *Fotbal*, kterou zná snad každé malé dítě, se v původním verši „Karel Kula je nejlepší“ již vystřídalo několik pozdějších hvězd baníkovské jedenáctky. Jarek Nohavica byl společně s Marcellem Lesníkem u toho, když se v mistrovské sezoně 2003/2004 s fanoušky ve studiu Českého rozhlasu v centru Ostravy nahrával existující chorál *Baníčku, my jsme s tebou* do podoby skutečné hymny. Nohavica také v oné úžasné době mistrovského tažení hymnu sám zpíval, a to na trávníku před zápasy – přidávalo se k němu tehdy i dvacet tisíc přítomných diváků. Nohavica, i když sám bývalý ragbista, fotbal a Baník stále miluje, ale nejradši vzpomíná na slavné chvíle provázené tituly a na zápasy v evropských pohárech.

Bylo mi dvanáct, když mne táta vzal poprvé na Baník. Pamatuji si to, protože to bylo za odměnu. K narozeninám. Že už jsem dospělý. Hráli jsme se Spartou a bylo úplně plno. Víím, že jsme remizovali a že gól za Spartu dával Pospíchal a já se táty ptal, jak může někdo, kdo hrál ještě nedávno za Baník, mu teď dávat góly.

Co mi tehdy táta řekl, už nevím, stejně jako nevím, kolik jsem za těch 55 let viděl na Bazalech zápasů. Slavných vítězství i těch méně slavnějších proher, úspěchů i trapasů, s poháry nad hlavou i s hlavami schovanými mezi rameny, v parnu, dešti i sněhu. Zápasů mého Baníku na mých Bazalech. Ty zápasy se mi slévají v jednu velkou, krásnou, mohutnou emoci, která tě povznáší do nebe, anebo naopak hrne do pekel.

Je zvláštní, že při ohlédnutí zpátky se mi nevybavují ani tak klíčkové hráče, letící balón, pískání rozhodčího, góly, penalty – ale stadion. Bazaly. Chrám postavený na kopci nad Ostravou. Jít tam na zápas znamenalo jít k poutnímu místu. Pomalu z centra, přes řeku, do kopce, abys nahoře usedl na své místo a přes hlavy fanoušků sedících kolem tebe viděl dole mlčící, dýmající, urputnou Ostravu. A na zeleném trávníku pod tebou se bojovalo o slávu a o čest.

Dnes mi dochází, jak jsme se my, fanoušci proti hlavní tribuně, svými zády opírali o stráž Slezského kopce a byli o to pevnější. A mohutnější ve svém zpěvu a dechu. Byl jsem na mnoha světových stadionech, ale žádný se Bazalům nevyrovná. Žádný není tak vrostlý do

Jaromír Nohavica na tribuně svých milovaných Bazalů. Poprvé ho tam přivedl jeho tatínek, stejně tak on tam vzal svého syna Jakuba.

země a se zemí spjat. Hluboko v jeho podloží chodí vyrubanými štolami démon Bazalhub a zespoda na všechno špatné i dobré dohlíží.

A tak jako přicházejí procesí k chrámům, aby pak zpívala své velké chorály ke slávě Boha, tak i Bazaly byly (a jistě ne náhodou) místem, kde mužské chorály zní a nesou se jako hejno orlů s pevnými křídly. Tady se zrodilo české fotbalové zpívání. Jsem rád, že jsem i u toho trochu byl. Být tvůrcem hymny „Baničku, my jsme s tebou“, za kterého mne stále mnozí považují, vznesu se snad samou pýchou do oblak, ale pravda je taková, že jsem jen pomáhal ze všech sil, aby se hymnou stala. Ten, kdo ji poskládal, je někde skryt, stejně jako tvůrci nejkrásnějších lidových písní.

Hymna se nepíše – hymna se zrodí sama. Vzpomínám na Baník a zpívám si nahoře dnes nad prázdnými Bazaly „Baničku, my jsme s tebou, neopustíme tě“. A platí to pořád.

Ožívá mi obraz 20 tisíc Ostraváků, kteří před 55 lety ženou svůj tým proti Spartě. Která tehdy, prosím, brala titul.

(Ještě že máme ten internet. Koukám, že tehdy vyrovnával Michalík. To už mi z hlavy vypadlo. Tak pardon. To důležité v ní snad zůstalo.)

Jaromír Nohavica, 2021

IVAN LENDL SLEDUJE BANÍK POŘÁD

Ke slavným osobnostem, které výsledky Baníku sledují, i když z výrazného odstupu, patří ostravský rodák Ivan Lendl. Jeden z nejslavnějších tenistů historie vyrůstal na dvorcích v Komenského sadech, svůj život zasvětil tenisu už od útlého

dětství – ale výsledky Baníku se nedaly v Ostravě přehlédnout. Pozdější světová jednička a vítěz osmi grandslamových turnajů vzpomíná, jak v dětství fandil všem ostravským týmům. „Jako každý kluk, který sledoval sportovní dění, jsem fandil těm ostravským. Ať už šlo o Baník, hokejové Vítkovice nebo basketbalisty Nové hutí,“ vzpomínal Lendl na své dospívání. V současnosti žije ve floridském Bradentonu a problémy Baníku jsou mu přece jen trochu vzdálené. Před několika lety ale obletěly svět jeho fotografie v dresu Baníku. Trénoval v něm se svým tehdejším svěřencem Andym Murrayem,

Ivan Lendl ještě v době, kdy hrával v Ostravě. Na snímku je s maminkou, bývalou tenistkou, v areálu v Komenského sadech.

kterého jako trenér dovedl ke dvěma grandslamovým výhrám a k výraznému zlepšení v žebříčku. „Už ani nevím, kdo mi dres Baníku dal, možná Tomáš Petera, kterého znám z tenisového prostředí, nebo jsem ho měl od Zdeňka Böhma,“ lovil v paměti Lendl. Na zápasy Baníku chodil podle časových možností, když na nich nebyl, pamatuje si, že radost ze vstřeleného gólu domácích bylo slyšet až přes řeku do Komenského sadů. „Na Bazaly mám ale ještě i jiné vzpomínky. Jako tenisté jsme na ně chodili trénovat fyzickou kondici. Tamní schody pro to byly jako stvořené. Bylo to tak náročné, že jsem měl co dělat, aby se spoluhráči na vlastní oči nedozvěděli, co jsem měl ke svačině,“ uvedl Lendl.

MICHELINSKÝ KUCHAŘ STRÁVIL DĚTSTVÍ NA BAZALECH

Baník má své věrné fanoušky po celé republice a řada z nich se k milovanému klubu hlásí i v Praze. Patří mezi ně i známý český kuchař Radek Kašpárek, který patří ve svém oboru ke světové špičce. Vždyť jeho pražská restaurace *Field* dostala opakovaně to nejvyšší ocenění – michelinskou hvězdu.

Ostravský rodák se přitom považuje za klasického chachara, jichž má klub desetitisíce. Jeho fanouškovský příběh je stejný jako u jiných příznivců. „Nic extra. U nás v rodině to je taky jasně dané. K Baníku mě přivedl táta. Chodil na Bazaly pravidelně, a když přišel čas, vzal nás tam s bráchou

taky. Během prvních zápasů jsem ještě sledoval více trolejbusy, které jezdily okolo stadionu, ale později jsem to už začal prožívat,“ vzpomíná se smíchem Kašpárek na své fanouškovské začátky. Baník považuje za symbol Ostravy i celého regionu. „V tom je klub v českých poměrech určitě zcela výjimečný. Nechápu to lidé v Praze, ale třeba ani na jižní Moravě. Fandit Baníku neznamená jen chodit na fotbal, přečíst si v novinách výsledek. Máme to nastavené jinak. My s klubem prožíváme úspěchy i pády,“ říká Kašpárek.

Porážky se proto u nich doma nikdy moc nerozebíraly. „Mamka se nás vždycky ve dveřích jen zeptala, jak to dopadlo. Když se prohrálo, fotbal se už neřešil.“ Nejvíce a nejraději vzpomíná na poslední mistrovskou sezonu Baníku. „To byla fantazie. Každý zápas beznadějně vyprodaný, skvělá kulisa, a ještě lepší choreografie. Už ten nástup, kdy celý stadion házel na plochu papírové konfety, byl naprosto neskutečný! Nikdo neřešil, s kým Baník hraje, chodilo se na naše zlaté kluky.“

Za největšího rivala považuje i on pražskou Spartu. „Nikdo mi tak nevadí jako oni. A nejlepší chorál je určitě ten, který začíná ‚Na Letenské pláni má území své...!‘“ I když už řadu let žije v Praze, za lásku k Baníku se nestydí. Právě naopak. „Občas si tady samozřejmě vyslechnu své, ale tak to má být. Zápasy se Spartou jsou specifické, vyhrocené, ale někdy taky nezapomenutelné. Třeba jako ten, kdy Bary rozhodl v závěru hlavou o výhře 3:2 (28. dubna 2018), a Baník se tak vlastně zachránil. Miluju tyhle emoce, kdy Bary běží ke spartánskému kotli s rukou u ucha a gestikuluje, že je neslyší, a celý stadion přitom jásá. Nebo jak se ještě na Bazalech házely na toho Řepku kelímky s pivem,“ říká se smíchem.

Během let měl řadu idolů a oblíbených hráčů. Vyzdvihl pak hlavně ty, kteří se po úspěšných kariérách v zahraničí ještě vrátili do mateřského klubu. „Pro mě to byl zážitek zase vidět ty kluky (Jankulovski, Bolf, Baroš, Svěrkoš, Galásek, Laštůvka atd.) v tom nejkrásnějším dresu na světě.“ O klub měl strach jen jednou, kdy balancoval na pokraji bankrotu. „Mám radost, že se z toho Baník dostal. Líbí se mi směr, kterým nyní jde. Klíčové je, že se do vedení klubu vracejí bývalí hráči, kteří vědí, co dělat, a znají historii. Chce to čas, ale s těmito lidmi, kteří mají Baník opravdu v srdci, přijdou zase i úspěšné časy.“

Sám věří, že se dočká i toho, kdy se Baník vrátí do slezské části Ostravy. „Bazaly nám všem chybí, my sedávali s tátou a bráchou v sektoru S3. Ten pocit

Rodačka z Hrušova Marie Rottrová na trávníku Bazalů při exhibici umělců

jít na kopec na fotbal prostě nejde ničím nahradit. Byl to pojem, nedobytná tvrz, i soupeři se sem báli jezdit. Vítkovický stadion není vyloženě špatný, je to důstojný azyl, ale doma tam nikdy Baník nebude. Chápu, že vše se točí okolo peněz, ale třeba se v budoucnu najdou peníze a zase budeme mít svůj stadion tam, kde už sto let patříme – na Slezskou,“ podotýká Kašpárek.

Fanouškům jiných klubů, kteří se chtějí něco dozvědět o mentalitě chacharů, doporučuje zhlédnout dokument České televize *Baník!!!* „Tam je o naší historii vysvětleno vše!“ Potvrzuje, že mezi kuchaři (nejen u nás, ale na celém světě) je řada zarytých fanoušků. „Asi nejvíce se hecuju s Honzou Punčochářem, který fandí Spartě. Naštěstí spolu nejsme v jedné kuchyni, tak si jen před zápasem píšeme zprávy. Ale největší rivalitu jsem zažil během stáže v Istanbulu, tam to byl blázinec se vším všudy. Měli jsme tam kuchaře, kteří fandili Fenerbahçe, a jiné, kteří přáli Beşiktaşi, a v den derby spolu nepromluvili ani slovo.“

SVĚTOVÁ TOPMODELKA MILOVALA VÝJEZDY

Fandění nejpopulárnějšímu sportovnímu klubu na Moravě a ve Slezsku už dávno není jen chlapeckou záležitostí. Ženy jsou důležitou a plnohodnotnou součástí baníkovské rodiny.

Svědčí o tom i příběh úspěšné modelky Moniky Rohanové, která se hrdě hlásí nejen ke slezskému klubu, ale je i aktivní členkou baníkovských ultras. I proto patří asi k nejznámějším současným fanynkám ostravského Baníku. „Osobně se tak ale rozhodně necítím. Baníku fandila i legendární ostravská zpěvačka Věrka Špinarová, takže bych určitě raději uvedla ji,“ říká křehká kráska, která už řadu let žije a pracuje v Londýně. „Na Baník asi chodí více žen než jinde v republice, ale v zahraničí je ten poměr ještě mnohem vyšší.“

Baník se stal nedílnou součástí jejího života v patnácti letech, kdy na jaře 2003 navštívila zápas s pražskou Spartou (3:2). Bazaly byly po dlouhé době vyprodané a skvělá atmosféra jí doslova učarovala. „Byla to láska na první pohled. V ten den se to ve mně

Monika Rohanová dříve nechyběla na žádném zápase Baníku. Nyní ale pracovně působí v Londýně, takže fandí na dálku...

